Viktor Peljevin

RUSKA ŠUMA

Glavno krilo pansiona, dopola sakriveno starim topolama i čempresima, bilo je mračna siva građevina koja kao da se okrenula zadnjom stranom prema moru po komandi ludog Ivanuške. Njegova fasada sa stubovima, ispucalim zvezdama i zauvek povijenim pod gipsanim vetrom snopovima bila je okrenuta prema uskom dvorištu u kome su se mešali miris kuhinje, perionice i berbernice, a na kej je izlazio sivi zid sa dva ili tri prozora. Na nekoliko metara od stubova nalazila se betonska ograda po kojoj su, svetlucajući na suncu, u daljinu odlazile cevi toplovoda. Visoka svečana vrata sakrivena u senci kiklopskog balkona koji se oslanjao na stubove bila su zaključana tako davno da je čak pukotina između krila potpuno iščezla pod slojevima zapečene farbe. Dvorište je obično bilo pusto – samo je ponekad oprezno u njega ulazio teretni kamion koji je iz Feodosije dovozio mleko i hleb.

Ali te večeri u dvorištu nije bilo čak ni kamiona, i građanina nalakćenog na ogradu balkona niko nije mogao videti, osim, možda, para galebova izviđača koji su kao dve bele tačke plovili po nebu. Građanin je gledao dole i desno na kućicu stanice za čamce, pod čijim se krovom nalazio levak zvučnika. Hučalo je more, ali kad je vetar počinjao da duva u pravcu pansiona mogli su se jasno čuti delovi rečenica upućenih pustoj plaži.

– … nismo isti, nismo skrojeni po istom šablonu…

– … stvorio nas je drugačijima – zar to nije deo velike zamisli koja, za razliku od kratkoročnih ljudskih planova, računa na mnoge…

– … šta očekuje od nas Gospod, koji nas gleda s nadom? Da li ćemo umeti da se koristimo njegovim darom?...

– … ni on sam ne zna kako će se ispoljiti duše koje je poslao na…

Doleteli su zvuci orgulja. Melodija je bila veličanstvena, samo je povremeno prekidalo nerazumljivo "umps-umps"; međutim za pažljivo slušanje nije bilo vremena, pošto se muzika čula veoma kratko, i smenjivao je glas spikera:

– Slušali ste emisiju iz ciklusa specijalno pripremljenog za našu radio-stanicu po narudžbini američke humanitarne organizacije "Vavilonske reke"… nedeljom …na adresi:"Glas Božiji", Blis, Ajdaho, SAD.

Zvučnik ućuta, i muškarac pucnu prstima.

– Aha, – promrmlja on – danas je nedelja. Znači, biće igre. Izgledao je on neobično. Iako je veče bilo toplo, na sebi je imao odelo sa prslukom, kačket i kravatu (skoro isto tako je bio obučen mali južni Lenjin koji je stajao dole, zagrljen vinovom lozom). Ali on, po svemu sudeći, nije patio od vrućine i osećao se u svom elementu. Samo je ponekad gledao na sat, osvrtao se i prekorno nešto šaputao.

Zvučnik je nekoliko minuta šištao naprazno, a zatim sa zanosom poče da govori na ukrajinskom. Tu muškarac začu iza sebe korake i okrenu se. Po balkonu su prema njemu išla dvojica. Prvi je išao debeljko niskog rasta u belom šorcu i šarenoj majici, za njim

stranac sa panama šeširom na glavi, u košulji od lakog materijala i svetlim bež pantalonama, sa velikim koferom u ruci. To da je stranac bilo je jasno ne toliko po odeći koliko po krhkim naočarima u tankom crnom okviru i nežnoj preplanulosti one posebne nabokovljevske nijanse kojom se koža prekriva samo na drugim obalama.

Muškarac sa kačketom pokaza prstom na svoj sat i poče da preti debeljku pesnicom na šta ovaj povika:

– Žure! Svi lažu!

Prišavši jedan drugom, zagrliše se.

– Zdravo, Arnolde.

– Zdravo, Arture. Upoznajte se – debeljko se okrenu prema strancu – ovo je Artur o kome sam vam pričao. A ovo je Semjuel Saker. Govori ruski.

– Prosto Sem – reče stranac, pružajući ruku.

– Veoma mi je drago – reče Artur. – Kako ste putovali, Seme?

– Hvala – reče Sem – normalno. A šta ima kod vas?

– Sve je kao i obično – reče Artur. – Možete li da zamislite situaciju u Moskvi, Seme? Znajte, ovde je isto, samo nešto više hemoglobina i glukoze. I vitamina ima, naravno – hrana je dobra, voće, grožđe.

– A zatim – dodade Arnold – koliko znamo, vi na zapadu se gušite od insekticida, a naše pakovanje je ekološki apsolutno čisto.

– A sanitarno?

– Izvinite?

– Da li je sanitarno čisto? Govorite o koži, zar ne? – reče Sem.

Arnold se malo zbuni.

– Pa, da – prekinu neprijatnu pauzu Artur.– Jeste li nam došli na duže?

– Na dva-tri dana, mislim – odgovori Sem.

– Mislite da ćete uspeti da uradite marketing za to vreme?

– Ja ne bih upotrebljavao reč "marketing". Prosto hoću da nakupim utiske. Da steknem, tako da kažem, opšte mišljenje o tome koliko je svrsishodno da ovde razvijamo naš biznis.

– Odlično – reče Artur. – Ja sam već obeležio nekoliko primeraka, koji su veoma reprezentativni, i mislim da možemo početi sutra ujutro, u zoru…

– O ne – reče Sem. – Nikakva Potemkinova sela. Ja više volim da se krećem nasumice. Ma kako da je čudno, ali tako stičeš najistinitiju sliku o situaciji. I ne sutra ujutro, već odmah sada.

– Kako? – s razočarenjem reče Arnold. – A da se odmorite? Da popijete nešto posle puta?

– Stvarno – reče Arnold – da ostavimo za sutra. I da krenemo prema našim adresama. U suprotnom steći ćete pogrešnu predstavu.

– Ako je steknem, imate dovoljno vremena da je ispravite – reče Sem.

Sigurnim pokretom sportiste on skoči na ogradu balkona i sede. Klateći nogama iznad praznine. Druga dvojica umesto da ga u tome spreče i sami sedoše na ogradu. Artur tu operaciju izvede bez napora, a Arnoldu to pođe za rukom tek u drugom pokušaju, i sede on ne tako kako su sedela prva dvojica, već leđima okrenut prema dvorištu, kao da se bojao da mu se ne zavrti u glavi od visine.

– Napred – reče Sem i skoči. Artur ćutke pođe za njim. Arnold duboko uzdahnu i leđima napred svali se za njima, kao ronilac koji se prevrće u more s ivice čamca.

Treba pretpostaviti, da bi se očevidac ove scene nagnuo preko ograde, očekujući da će videti tri smrskana tela. Ali dole ne bi video ništa, osim osam barica, spljeskane prazne kutije cigareta "Primorske" i pukotina na asfaltu.

Ali zato, ako bi imao neljudski oštar vid, spazio bi u daljini tri komarca, kako lete prema selu sakrivenom iza drveća.

Šta bi u tom trenutku osetio taj pretpostavljeni očevidac i kako bi on postupio – da li bi se zbunjen počeo da spušta niz zarđale protivpožarne lestvice, jedinim putem koji je vodio sa odavno zatvorene terase, ili bi – ko zna? – osetivši u duši novo dotad nepoznato osećanje, seo na sivu ogradu, i strovalio se za trojicom sagovornika. Ne znam. A i teško da bi neko znao kako bi postupio onaj koji u stvari i ne postoji, ali zato ima neljudski oštro čulo vida.

Kad je odleteo nekoliko metara od zida, Sem se osvrnu nazad prema svojim kompanjonima. Arnold i Artur su bili komarci karakteristične boje "meni su izbe tvoje sive", koja je nekada do suza dovodila Aleksandra Bloka; sada su oni sa mračnom zavišću gledali svoga saputnika i ljuljuškali se na struji vazduha, koja se podizala sa tokom dana zagrejane zemlje.

Samo je ne baš pogodna građa usta sprečila Sema da ne napravi grimasu samozadovoljstva. On je, naime, izgledao potpuno drukčije: bio je svetločokoladne boje, sa lepim dugim nogama, ravnim stomakom i unazad iskošenim kao u mlaznjaka krilima; dok su se lica Arnolda i Artura završavala debelim cevima, koje su ličile čas na iglu mamutskog šprica čas na merač brzine na nosu lovačkog aviona, dotle su se Semove usne elegantno produžavale u šest kratkih čvrstih izraštaja, između kojih je štrčalo dugačko oštro rilce – rečju, bila je ogromna razlika između moskito-kantatora i dva obična ruska insekta. Pored toga, Arnold i Artur su se kretali na ženski način, prsno, a pokreti Semovih krila podsećali su na baterflaj, zato se on kretao mnogo brže i morao je, s vremena na vreme zaustavlja i da lebdeći u vazduhu čeka svoje saputnike.

Leteli su ćutke. Sem je opisivao široke krugove oko Arnolda i Artura, koji su turobno gledali na njegovu evoluciju; naročito se loše osećao Arnold koga je vukla prema zemlji rubinova kap, koja je svetlucala u njegovom trbuhu. Nije bilo jasno kuda Sem leti – izabrao je put prema samo njemu poznatim znacima, nekoliko se puta vraćao nazad, menjao visinu, zbog nečeg uleteo kroz prozor, projurio kroz dugački prazni tavan i izleteo s druge strane; na kraju im je u susret doplovio beli zid sa prozorima obojenim u plavo, dok je sve naokolo prekrivala debela senka krušaka koje su rasle oko kuće. Sem smanji visinu, dolete do niskog prozora, na kojem je bila kao gaza tanka zavesa, i aterira na koso pričvršćenu dasku, koja je služila kao garnišna. Arnold i Artur se spustiše pored njega. Tek kad se utiša bruj njihovih krila, koji je nadjačavao sve druge zvukove, moglo se čuti hrkanje, koje je dopiralo iza zavese.

Sem upitno pogleda Artura.

– Rupa mora da je negde tu u uglu – reče ovaj šapatom.

– Obično je buše naši.

Rupa je u stvari bila uska pukotina između prozorskog rama i gaze zavese. Artur i Sem se povukoše kroz nju bez posebnih napora, ali kod Arnolda nastadoše problemi sa sto-

makom; on je dugo stenjao i duvao i provuče se tek onda kada ga saputnici uhvatiše za noge i uvukoše unutra.

U sobi je bilo mračno; mirisalo je na kolonjsku vodu, plesan i znoj. Na sredini sobe je stajao veliki sto prekriven plastičnim stolnjakom; pored njega su se nalazili krevet i noćni ormarić, na kojem je svetlucao pravilni red flašica od brušenog stakla. Na krevetu u gomili zgužvanih čaršava ležalo je poluobnaženo telo, čija je jedna plava noga od trikotaže visila iznad patosa. Telo se grčilo u nemirnom snu i, prirodno, nije ni primetilo da na ormariću nadomak njegove glave stoje tri komarca.

– Kakva mu je to tetovaža? – tiho reče Sem, kad su im se oči privikle na polutamu. – Pa da, Lenjin i Staljin – razumljivo, a zašto je ispod napisano "lord"? Da nije lokalni aristokrata?

– Ne – reče Artur. – To je složena skraćenica "lovačkim psima će se osvetiti rođena deca".

– Znači li to da mrzi pse?

– Znate, – snishodljivo reče Arnold – to su vam duboke kulturne naslage. Ako ja sada počnem da objašnjavam, bukvalno ćemo potonuti. Bolje kad smo već tu da uzmemo probu, dok materijal spava.

– Da, da – reče Sem. – Potpuno ste u pravu.

On se vinu u vazduh i posle vratolomnog lupinga aterira na tanku nežnu kožu pored uva.

– Arnolde – ushićeno prošaputa Artur – vidi, vidi… On bezvučno leti.

– Amerika – konstatova Arnold. – Leti i ti i pripazi na njega.

– A ti?

– Ja ću ovde pričekati – reče Arnold i potapša sebe po trbuhu.

– Artur uzlete i, trudeći se da zuji što manje, polete prema Semu. Ovaj još uvek nije počinjao da buši i sedeo je na brežuljku oko kojeg su rasle dlake slične mladim brezama.

Sem ustade, osloni se na jednu od breza i zamišljeno se zagleda u daleke cucle na grudima, obrasle gustim riđim šipražjem.

– Znate, – reče on, kad se Artur spusti pored njega – svaki pejzaž je neponovljiv. Nedavno sam bio u Meksiku – naravno, ne može ni da se poredi. Takva bogata, darežljiva priroda, čak i suviše darežljiva. Dešava se, da bi se napio, da dugo lutaš kroz čestar na grudima, dok ne nađeš odgovarajuće mesto. Ni na trenutak ne smeš gubiti budnost – sa vrha dlake može da te napadne divlja vaš, i onda…

– A šta, zar vaš može da napadne? – nepoverljivo upita Artur.

– Vidite, meksičke vaši su veoma lenje, i, naravno lakše im je da se napiju krvi iz tankog komarčevog trbuha, nego da dolaze do hrane poštenim radom. Ali one su veoma spore, i ako te vaš napadne, obično uspeš da uzletiš. A u vazduhu može da naleti buva. Rečju, to je surov svet, žestok, ali u isto vreme i divan. Istina, ja više volim Japan. Znate, ti široki prostori, gotovo sasvim bez rastinja, ali ipak ne liče na pustinju. Kad ih gledaš sa visine, čini ti se da si dospeo u duboku prošlost. Ali sve to, naravno, moraš da vidiš. Nema ničega lepšeg od japanskih guzova u trenutku kada ih ovlaš pozlati prvi jutarnji zrak i pirne preko njih lagani vetrić… Bože, kako život može biti lep!

– A ovde kako vam se sviđa?

– Svaki pejzaž ima svoju draž – diplomatski odgovori Sem.

– Ja bih ove krajeve (on glavom pokaza na vrat ispod uva) uporedio sa Kanadom u oblasti Velikih jezera. Samo je ovde sve bliže nedirnutoj prirodi, svi mirisi su nepatvoreni… – on dodirnu nogom koren dlake – ta mi smo već zaboravili kako ona miriše, mati-sirova koža…

Po intonaciji sa kojom je Sem izgovorio poslednje reči, Artur shvati da se ovaj razmeće poznavanjem ruske idiomatike.

– Uopšte – dodade Sem – razlika je otprilike slična razlici između Kine i Japana.

– A jeste li bili u Kini?

– Dešavalo se.

– A u Africi?

– Mnogo puta.

– I kako je?

– Ne mogu reći da mi se nešto posebno dopalo. Imaš osećaj da si dospeo na drugu planetu. Sve crno, mračno. A zatim – nemojte pogrešno da me shvatite, nisam rasista, ali tamošnji komarci…

Artur ne nađe ništa više o čemu bi pitao, i Sem se ljubazno osmehnu, prihvativši se posla. Činio je to na poseban način. Razmakao je bočne izraštaje oko svojih usta i njegovo rilo poče da se okreće neverovatnom brzinom, zarivajući se u tlo pored najbliže breze.

Artur se takođe spremao da se napije, ali pomislivši na to kako će njegov grubi i debeli nos početi da škripi dok bude ulazio u nepopustljivu kožu, zastide se i odluči da sačeka. Sem je uspeo da u prvom pokušaju pogodi kapilar i njegov smeđi trbuščić je već postajao crvenkast.

Površina pod nogama zadrhta, začu se mukli uzdah – Artur je bio siguran da je telo to učinilo zbog svojih unutrašnjih razloga bez ikakve veze sa onim što se dešavalo, ali ipak oseti nelagodnost.

– Seme – reče on – zgrušavajte se. Nije vam ovo Japan.

Sem uopšte nije obraćao pažnju na njega. Artur ga pogleda i uzdrhta. Dlakavo Semovo rilo, koje je pre neki minut delovalo samosvesno i inteligentno, čudno se izobliči, a buljave oči, podvučene crnom tankom linijom, izgubiše bilo kakav izraz, kao da nisu ogledala duše, već dva ugasla fara. Artur se približi i gurnu Sema.

– Ej, vreme je – reče on.

Sem ne reagova nikako. Artur ga gurnu jače, ali ovaj kao da je urastao u tlo. Njegov trbuščić je nastavio da se naduvava. Odjedom telo pod nogama poče da se vrti i promuklo riknu. Artur u panici poskoči i zaurla iz sve snage:

– Arnolde! Ovamo!

Ali Arnold već uznemiren užurbanošću i povicima dolete sam.

– Zašto udaraš na sva zvona? Šta se desilo?

– Nešto se desilo Semu – reče Artur – on se, čini mi se, paralizovao. Ne mogu da shvatim šta je.

– Hajde hvataj ga ispod krila. Aha, eto tako. Oprezno, stao si mu na nogu. Seme, da li možete da letite?

Sem slabo klimnu. Koža na kojoj su stajali se zatrese i poče da se naginje udesno.

– Brzo gore! On ustaje! Seme, mašite krilima, jer može biti kasno! – povika Artur, pridržavajući otežali Semov trup, i jedva uspevajući da se skloni ispred njegovih krila koja su besmisleno mlatarala napred-nazad.

– Na kraju nekako uspeše da slete na noćni ormarić. Telo se podiže s kreveta, nadnese se iznad komaraca, i u strašnoj tišini ispod plafona krenu prema njima tamna senka ogromnog dlana. U trenutku kada su Arnold i Artur bili već spremni da bace Sema u čeljusti neumitne sudbine i da polete kud koji, dlan promeni pravac, nepogrešivo uhvati jednu od flašica na ormariću i nestade iznad; začu se daleka škripa federa; telo se opet zaljulja u postelji.

– Arture, – tiho upita Arnold – znaš li šta je u ovim flašicama?

– U njima je šuma – iznenada reče Sem. – Naša ruska šuma.

– Kakva šuma?

– Kipr, šipr – nerazgovetno promrmlja Sem.

– Seme, jeste li vi u redu? – upita Arnold.

– Ja? – zloslutno se osmehnu Sem. – Ja sam u redu. A vas ću već dovesti u red…

– Treba ga što pre na vazduh – zabrinuto reče Artur.

– Arnold klimnu glavom i pokuša da podigne Sema, ali ovaj ga ošinu krilom po surli, vinu se u vazduh, polete prema prozoru i sa neverovatnom veštinom prođe kroz usku pukotinu između prozorskog rama i zavese, iza koje se već plavio južni sumrak.

Jutro sledećeg dana bilo je tiho. Magla koja se spuštala s planina tekla je kroz aleje čempresa i odozgo se činilo da ispod njene površine, rasečene paralelnim zelenim bedemima, nema nikakvog dna, a ako ga ima, ono je veoma duboko. Retki prolaznici ličili su na ribe koje plivaju blizu površine: njihove konture su bile nejasne, tako da su se Arnold i Artur već dva puta uzalud spuštali, misleći da je neko od njih Sem Saker, a to je prvi put bila raskvašena kutija televizora, a drugi put plast sena pokriven parčetom najlona.

– Možda je seo na prvi i otputovao u Feodosiju? – prekinu ćutanje Artur.

– Možda, možda – odgovori Arnold. – Sve je moguće.

– Gledaj, – reče Artur – da to nije on?

– Ne – zagledavši se pažljivo, reče Arnold – to nije on. To je kip odbojkaša.

– Ama ne, dalje, kod kioska. Izlazi iz žbunja.

Arnold ugleda glomazni predmet, izdaleka sličan velikoj kugli od đubreta. Predmet se izvaljao iza žbunja i ljuljajući se tamo-ovamo dokotrljao se do klupe i tresnuo na nju, ispruživši napred neobično tanke i duge noge.

– Da sednemo i odmorimo se – reče Arnold.

Kroz par minuta oni izađoše iza praznog novinskog kioska, razgledaše tri-četiri metra vidljivog prostora i sedoše na klupu sa obe strane pored debeljka. Nesumnjivo, to je bio Sem, ali to nije bio onaj Sem, koji je sinoć stajao na balkonu hotela, već neki drugi. Nije se radilo samo o strašno uvećanom stomaku – to je normalna za komarce transformacija koja ne zaslužuje pažnju – već o licu koje je, ostavši isto, izgledalo kao da je nečim napunjeno, ali ne kao, na primer, faširanim jabukama gusan, već pre kao faširanim gusanom jabuka.

"Do đavola – pomisli Artur, gladajući na mirni ali žućkasti profil stranca – možda ne sme tu krvnu grupu? Možda je na nju alergičan?"

– Jedva vas nađosmo, Seme – progovori Arnold.

– A zašto da me tražite – reče Sem – evo to sam ja. Sami ste se, znači, dovukli.

Govorio je novim, nepoznatim glasom, potmulim i otegnutim.

– Gde ste to prenoćili? – uputa Artur. – Niste valjda na nekoj klupi? Ovo je za vas nepoznato mesto, a narod sada već znate kakav je…

Sem se neočekivano okrenu prema Arturu i uhvati ga za revere.

– Šta vam je, Seme… – silom odvajajući od sebe Semove ruke, zašišta Artur – pustite! Pustite! Ljudi gledaju!

To nije bilo tačno – na njega i Sema gledao je samo zbunjeni Arnold.

– Pruznaj, kurvo, – surovo reče Sem – piješ li rusku krv?

– Pijem – tiho reče Artur.

Sem oslobodi jednu ruku i čeličnim prstima uhvati Arnolda za vrat.

– I ti piješ?

– I ja – duboko potresen priznade Arnold.

Ruka je pritiskala Arnoldova ramena s takvom snagom da je ovaj morao da sedne, kao dizač tegova koji je pokušao da podigne suviše veliku težinu, i čak se seti kamene desnice iz Puškinove tragedije, koju je čitao još dok je bio larva. Sem utonu u ćutanje, kao da razmišljaše šta još da kaže.

– Tako znači. A zašto je pijete? – glupavo upita posle dva-tri minuta.

– Žedni smo – žalostivo reče Artur.

Arnold ga nije video – zaklanjao ga je Semov ogromni trbuh, koji je ličio na usamljeno crveno jedro. Arnold se oseti povređenim zbog poniznog tona u Arturovom glasu.

– A kakve su to aluzije – zajedljivo upita on. – Pijemo svaku. A zar vi ne pijete? Odavno sam shvatio tu priču. Vi sami hoćete da popijete sve, i to je to. Gle kakav vam je trbuh. Artur i ja za nedelju dana nećemo toliko popiti.

Sem pusti Artura i dlanom potapša svoj ogromni uzbibani trbuh.

– Ustaj, zemljo ogromna, – promrmlja on, s naporom se podiže i zamalo rukom ne zgnječi Arnolda na klupi. Zabacivši glavu naviše, on nekoliko puta udahnu vazduh, zatim okrenu glavu u stranu, ali umesto da kine, kako se moglo pretpostaviti iz pripremnih radnji, poli asfalt bujicom bljuvotine zatvorenovišnjeve boje, koja je mirisala na krv i kolonjsku vodu, i njegov trbuh odmah se upola smanji.

– Gde sam ovo ja? – upita, osvrćući se oko sebe, glasom koji je već malo podsećao na glas starog Sema.

– Vi ste kod prijatelja – reče poluzgnječeni Arnold, osećajući kako slabi ruka koja mu je pritiskala ramena. – Ne uzbuđujte se.

Sem zavrte glavom i pogleda na ogromnu krvavu baru ispred svojih nogu.

– Šta se dešava? – upita on.

– Znate, – reče Artur – desila se tehnička greška. Izgleda, da je primerak bio neispravan. Nemojte misliti da svi kod nas piju "Rusku šumu"…

Od tih reči Semu se opet smrači pred očima i on ponovo zgrabi Arnolda i Artura.

– Hajde kreći, – reče on.

– A kuda to?

– Videćete. Hoće da piju, pasji sinovi…

Vukući za sobom kompanjone, koji se nisu previše opirali, Sem napravi nekoliko monumentalnih koraka alejom u pravcu keja, i ponovo poče da riga, ali ovog puta daleko temeljnije. Široki tamni potok, zapahnuvši Arnolda i Artura neverovatnim mirisom (tako sigurno mirišu papirne orhideje manifestanata), poče da teče niz nagnuti asfalt. Arnold oseti kako ruka koja ga je kao kuka tegljača vukla za sobom sada sama traži oslonac i grčevito se hvata za njegov vrat.

– Izgleda, da je to sve – reče on Arturu, hvatajući Sema za ruku. – Da ga prošetamo po keju, da se izduva.

– Šta je to bilo sa njim? – upita Artur.

– Labilna psiha – odgovori Arnold. – Popio suviše krvi i izgubio kontrolu. Nešto kao trans.

Aleja se završila i sva trojica pođoše kejom. Sem se već kretao sam, pomalo se teturajući i popravljajući naočari, na jednom od stakala bila se pojavila pukotina.

– Seme, jeste li dobro? – upita Arnold.

– Čini mi se, da – slabim glasom odgovori Sem.

– Možete li sami da idete?

– Gospodo, – reče Sem – molim vas da primite moje izvinjenje. Hvata me užas kad se setim svoga ponašanja.

– Sitnica – veselo reče Arnold. – Mi smo to već zaboravili.

– A ja sam vam govorio – upade Artur – da se valja odmoriti pre početka.

– Izvinjavam se – reče Sem – a gde je moj kofer?

Arnold pogleda naokolo. Kofera nigde nije bilo.

– Eto ti nevolje. A šta ste imali u njemu? Nešto vredno?

– Ništa posebno. Materijale za konzervaciju. Video-kameru. Kako sad da vršim probe?

– Jasno, – reče Arnold – vi ste ga tamo i zaboravili. Odmah ćemo se vratiti… No, dobro, dobro, Seme. Razumem. Ja ću lično odleteti tamo i sve će se razjasniti.

– Ah, kakav uragan emocija – reče Sem – kakav vodopad osećanja! Verujte, umalo da me odnese.

Arnold i Artur brižljivo posadiše na klupu mršavo telo koje je podrhtavalo i sedoše sa strane.

– Smirite se, Seme – majčinski prošaputa Arnold – gledajte, kako je naokolo lepo i tiho. Eno galebovi lete, devojke prolaze. Eno i brodić plovi. Kakva lepota, a?

– Sem podiže oči. Kroz maglu po betonskim pločama išli su prvi jutarnji šetači. Od restorana doleteše dva glasa: dečji, koji je nešto nerazumljivo pitao, i autoritativni bas, koji je nešto nerazumljivo odgovorio.

Iz tame izroni brkati muškarac niskog rasta u trenerici. Za njim je skakutao dečak sa torbom za plažu, u kojoj je, izgleda, bilo nešto teško. On sustiže muškarca i pođe pored njega, iskosa gledajući na Sema i njegove saputnike. Dečak je na nogama imao plave vijetnamke, i vukao je levu nogu, jer je jedna papuča bila pocepana.

– odlomak iz romana *Život insekata* –

(S ruskog preveo ***Novica Janjušević****)*